

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos. 4 rs.
Per 6 id. 7 id.
Per un any. 12 id.

ADMINISTRACIÓ,

Llibreria d' E. Puig, Plassa
Nova núm. 5.

Surtirà un cop cada setmana.
Las suscripciones comensarán los
días 1 y 15 de cada mes, y no se
servirá cap á fora que no s' hagi
rebut lo seu import ab llibransas
ó sellos de correu. La correspon-
dencia al *Director de L' Ase*, Hos-
pital, núm. 96.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos. 6 rs.
Per 6 id. 11 id.
Per un any. 20 id.

ADMINISTRACIÓ,

Llibreria de E. Puig, Plassa
Nova núm. 5.

Tots los subscriptors tenen dret
de ferse insertar un anunci que
no passi de sis rallas cada tres
mesos.

Se insertarán també las compo-
siciones que remetin los suscrip-
tors, subjectanse al exámen de la
Redacció.

2 quartos lo número.

L' ASE.

2 quartos lo número.

PERIÒDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

Un altre á la colla.

Lo nostre presupuesto de gastos s' ha au-
mentat de vuit maravedissos; volem dir que
ha sortit un altre periòdich.

Com vuit maravedissos fan dos quartos y ab
dos quartos donan un llonguet, faltariam á nos-
tre propòsit sino feyam saber la nostra opinió,
sobre si val més emprarlos en lo últimament
dit que en lo nou periòdich.

Després de llegit y rellegit «El tren», nom
ab que 's presentarà semmanalment al públich
la publicació de que 'ns ocupem, no podem
menos de confessar que ha tingut una gran idea
lo que aixis l' ha bateijat, puig coses se troban
en ella que difícilment correrian no sent mo-
gudas por la forsa de una *locomotora*, pensa-
ments conté tan grossos, que es precis per por-
tarlos un *tren de mercancías*. Pot sert algú 'ns
dirá que més acertats varem estar nosaltres al
donar lo nom d' *ase* á nostre semmanari; pero
aquet no guanyará més que un xavo, perque
nosaltres al mateix temps que ho hem confes-
sat devant de tothom, may habem acomés cap
empresa gran, ni hem tingut pretensions com
las que demostran los articulistas de «El tren.»

Lo seu objecte es alabarho tot, segons se des-
pren de sas propias paraulas, y si algun dia
tractan de representar á la *Justicia*, de segur
que li treurán las balansas substituint la espasa
per una maneta de bombo. Sino ho fan aixis no
seguirán sa consigna y un altra dia no podrán
dirnos: «En este solo encontrarás elogios, por-
que ha llegado la hora de la *justicia*.» Aixó si

que es gran, encara que no ho digui Víctor
Hugo.

Un altre dels propòsits de «El tren» es do-
nar un cop de sach á la *alabansa mutua*. Nosal-
tres encarreguem al autor de «La idea» que
no 's descuidi de fer lo mateix ab la propia,
perque té un company de redacció que li sab
molt greu que li diguin que *es un necio* y... tot
podria succehir en aqueix mon de miseries.

Tot alló de Pitarra, Aristófanes, Platon,
Aristóteles y Orfeo, hem de creurer que ho diu
per broma, lo que 'ns prova que 'l nou periò-
dich de literatura, costums y teatros també té
ganas de riurer. No sent aixis, aquella com-
paracioneta de «Id á Euterpe y vereis á Orfeo
amansando fieras,» podria ser molt agradable
pel Sr. Clavé; pero pels aficionats al cant y al
ball que van allí totas las fèstas á distraurer
son mal humor, sèns que durant la setmana
ni may hagin tingut res que veure ab *Mr. Ber-
nabó*, tindria tan poca gracia com un francés
vestit de *manolo*.

«El tren» també envesteix als *Bufos* y als
autors de las produccions de son repertori. Si
no fós gastada la frase, diriam que aquí repre-
senta una de las millors escenas de «El Diablo
predicador,» perque está molt poch conforme
la revista «Los bufos madrileños» y alguns
suellets que la segueixen, ab lo que 'ns han fet
llegir entre 'ls plèchs de sa bandera y ab l' ar-
ticle «Un programa» de son *crítich literari*.

Aqueix se proposà adoptar los sistemas, sen-
timental y analítich, y raras vegadas lo sinté-
tich, segons las circumstancias per fer sas crí-
ticas.

Per jutjar als *Bufos* sens duple s' ha valgut
del primer sistema, deixantse portar pel senti-
ment que á son *extremat* gust han ocasionat;
pero com ell mateix confessa que es esposat eix
sistema, no estranyariam que sa passió l' ha-
gués *deslumbrat*. Si 'l crítich de qui tenim lo
gust de parlar s' hagués valgut del analítich,
de segur hauria trobat *alguna coseta* (cuidado
ab eixas paraulas) que aplaudí en los *Bufos* y
no 'n se 'ls haguera posat tant per portas. Si
aqueix es lo método que pensa seguir «El tren»
en sas revistas *crítico-literarias*, no creyem que
logri cap dels seus objectes, á no ser que un
d' ells sigui dir mal dels *Bufos*, perque son los
Bufos.

En vista de totas eixas y altres cosetas, tenim
lo sentiment de no poguer dir de «El tren» tot
lo hé que voldriam: lo que no es estrany del
moment que 'l nostre programa no es *alabarho*
tot y que no entenem la justicia com ell l' enten.

Per aixó no volem dir que no tingui alguna
coseta regular y pot ser vindrá dia que parla-
rem de «El tren» en sentit molt diferent. Nos-
altres tindrem una gran satisfacció en ferho
aixis, perque alabem ab més gust que censu-
rem, y sino tinguessim l' esperança de que al-
gun dia podrem fer casi sempre lo primer, no
'ns pendriam la pena de fer ara lo segon. Per
esperar aixó y llegir la colecció de sainetes de
D. Ramon de la Cruz, que publica per folletí,
se poden gastar dos quartos ab «El tren,» y
hauriam de tenir bastanta gana perque prefe-
rissim emprarlos en un llonguet.

Aquesta es la nostra humil opinió. Sens pre-
tensions de ferho millor que ells, coneixem lo

que han fét malament, y faltariam á nostre deber de *clars y catalans* que som, si aixís no ho deixessim sentat. Per lo demés, desitjem salut y quartos á nostre company «El tren,» aconsellantli 's guardi molt de descarrilar, perque al pas que vá, li seria molt perillosa una caiguda.

ENRICH.

Al ase ciutadá de Barcelona.

Jo só una rica burra ampurdanesa, de matxos festejada y de caballs; jo valj de fira en fira ab lleugeresa, y per hostals y fondas menjant talls.

Y ab tot y tenir vida regalada, com ja may altre burra la tingué, vivia á despit meu apesurada, veient que 'ls de ma rassa no eran ré.

Tal era mon neguit, que 'ls brams que feya, gran llástima causavan certament; venian los caballs, y no 'm distreya;... matxos després, y no era suficient.

Volgué per fi la sort qu' envers Girona mos passos dirigís per gran fortuna, arribo allà y al cap de poca estona, quant afluxant estava alguna *pruma*, lo viu crit d' un xicot ferí ma orella. ¿Qui 'm compra per dos quartos, repetia, l' ase barceloní?—¡Ja tinch parella! lo meu cor exclamá, plé d' alegria.

Sens espera 't compri per fora pena, puig, com haurás comprés, si estava trista, era, ase, per no veuren' cap de *mena*, qu' ab son saber pogués fer ma *conquista*.

Ja may podrás, oh ase, esmaginar-te mon golj al contemplar lo teu retrato; la posició en que 't vares col·locarte, ben clar expressa si ets bon *literato*.

Ab una ma en lo front y l' altre estesa y 'ls ulls ficsos en baix, com qui rumia, qu' es lo teu cap un fons pou de sabiesa, molt prompte conegué la rahó mia.

Desde tant grat instant jo vas jurarne, oh ase intel·ligent, que si 'm volias, á matxos y caballs per tu oblidarne que 'm venen al *detrás* fent bojerias.

No temis que faltar á la constancia per res del mon tu vegis á eixa burra, despreci á tot sabré fé ab arrogancia, y si per cas no ho fes, donme una surra.

Adeu, ase; escriu forsa y deixa di als que per gust te vagen dejactant, tira barra cantant en llemosí, y riute dels que 's burlin del teu cant.

TA ENAMORADA.

L' avaricia.

ARTICLE ASQUERÓS.

Aqueixos quatre *cops d' efecte*, que ben mirats formaran un conjunt com un article, los dono ab l' únich objecte de pintarlos l' avaro com á tipo estrany y antipático, ab la única pretensió de retratarlos un home miserable á pesar de sos diners.

Si escrigués per un periódich serio, ho faria pel costat llástimós, demostrant los perjudicis que tal passió ocasiona á la societat; ara escrivint per un periódich de broma, pintaré l' avaricia per la part extravagant y ridícula.

Un sol home he conegut, á qui l' avaricia havia fet víctima de tots sos estragos, y m' ha bastat perque 'm formés una idea de lo que son tots ells. Presentaré la seva fotografia, y crech que també bastará al lector perque 's fassi carrech de la gran ridiculés á que un avaro pot arribar.

Pálit y demacrát, ab los ulls á mitja tésta y las mans á la butjaca per por de perdre 'l mocador, sortia aquell home al carrer, axis invernal com istiu, ab los pantalons á mitja cama, un jaique cordat per estalviar armilla y camisa y un sombrero de copa que era 'l que vá estrenar son pare lo dia que 's vá casá.

Tenia un xicot molt dolent, perque criat á son gust no havia fet més que tractarse ab pilléts. Aquet no sabia ni la O, puig son pare no estava per fer gastos, ni siquera pera vestirlo ab la decencia que requireix lo presentarse á un establiment de ensenyansa. ¡Com havia de ferho, si 'l feya llevar á las sinch del dematí perque á las nou estés esparbillat, sols per estalviar l' aigua neta que haguera gastat rentantse!

Lo vell no fumaba, ni prenia polvo, ni anaba al café. S' afeitaba sol, remullantse ab las escorreduras de las mongetas, y una vegada que per precisió vá haber d' anar fins á Mataró, vá proposar al Administrador del Ferro-carril si 'l volia *traginar á pés* com un fardo, encara que li tinguessin de clavar un sello al clatell.

La única alegria que vá tenir en sa vida, fou lo dia que se li morí la dona, perque va disminuir lo seu gasto. Ell mateix deya que encara l' hauria tingut més grossa, si no hagués hagut de pagar l' enterró, que com podan suposar, vá anar tot lo de *requiem* possible.

Lo seu aspecte miserable, li proporcioná medi per poguer anar al *restaurant* d' obrers. Cada dia hi enviaba 'l xicot y ab dotze quartos, deya que se la passaban d' alló mes bé.

Pero reparant que 'l noy anant y venint espallaba més sabatas que avans, resolgué coures lo menjar ell mateix, traclan d' idear un medi que ab los mateixos quartos ne tingués per foch y vianda.

Un dia de festa deya á son fill lo següent:

—Avuy si que anirá bé. Aquí tens quatre quartos, ne compres dos de butifarra y ab los que 't quedín, passa per la Boqueria y porta una lliura de tomàcats. Digas que 't fassin entrar al pés una patata ó dues y que 't donguin un brotet de juliverí.

Mentres lo noy era á comprar, son pare ensengué quatre ensinalls y una micola de llenya que quant surtia á passejar arreplegaba, y com si li sabés greu

que 'l foch se perdés, agafá la guitarra que servia per armari de la sal y especíes, y tot escalfantse no obstant de ser al istiu, per aprofitar al menys la calor, esperá que 'l xicot li arribés esgarrapant una rondenya.

Quant conegué que aquet no podia tardá, se 'n vá al armari, agafa la paella per netejarla y... ¡oh horror! un *sugeto asqueroso* se presenta á su vista, *dejándole en un estado de abatimiento lamentable...* com diria l' Iris sino hagués tingut la sort de morir-se. Ab tot aixó he volgut dir, que dins de la paella hi trobá una rata, la qual segurament havia anat á llenyar son últim sospir dins d' aquet tros de metall, que fou la *sua tomba*. La mica d' oli que hi havia, estava saturat d' aquella altra materia orgánica en estat de putrefacció, podent causar molt mal al que se 'l begués; pero per aixó no s'apurá l' avaro, puig agafant la rata per la cua, deixá que l' oli s'escorrés tot, perque llavors ja, com ell deya, corria un temps que no 's podia deixar perdre res.

Aixís que arribá 'l xicot, á qui feu tornar més aviat la gana que la son, son pare li va fer donar l' alé, com acostumaba cada vegada que venia de comprar alguna cosa de menjar ó beurer, no valent-li al petit incomodarse per lliurar-lo, de estar un quart en aquesta posició.

Ecsenas com aquestas ne passaban cada dia á casa seva, y seria un may acabar si las havia de contar totes.

Diré solament, que en sa última enfermetat fou precis ferli veure que 'l metje y apotecari 'l servian de franch per ferlo posá an cura, y que 's morí en tres dias, sens dupte per no donar lloch á que s'embrutés més de una mudada del llit.

Lo vehinat lo tenia per un miserable, aixises que 's feren creus, quant varen saber que tenia una casa en Barcelona, dos torres en sant Gervasi, alguns debitoris al *módich* interés del vint per cent, y dos mil durets enterrats á casa seva. ¿Que 'n tingué d' aquesta riquesa? No ré, ha vingut á parar á las mans de son fill, que mentres no ha tingut enteniment s' ha rescabalat de las privacions que son pare avaro li feya passar, y ara que ja 'n té, troba en falla l' instrucció que aquell li escatimá y aborreix l' avaricia com, á causa que es de sa perdició.

PEPET.

A D. M. A.

CANSÓ DE LAS VELLANAYRES.

Aném vers lo camp, ninetes,
que 'l sol ja apunta
pel mitj de núvols de grana
d' or y de purpra.
Alli sota l' ombra fresca
hont l' aura hi juga,
ó hi piulan las aucelletes
que l' aura buscan,
alli hi plegarém vellanes
nosaltres juntes
y quant lo mitj-jorn ne llanse
sos raigs que abrusan,
demunt de les tendres herbes
prest assegudes,
farém lo dinar ab riques
y dolses fruytes.
Aném vers lo camp, ninetes,
que 'l sol ja apunta
pel mitj de núvols de grana
d' or y de purpra.

¡ Oh! com la campinya 'l véurer
dóna ventura
quant l' auba sa llum escampa
per las planures.
Los réchs que depressa baixan
desde la punta
d' aquelles tan altes serres
dolsos murmuran.
Sens treva ne reflecteixen
sas aygues pures
la hermosa claror de l' auba
mentres la lluna
al mirar tanta bellesa
trista s' acluca.
Oh nines las millors joyes
de l' hermosura,

FOLLETÍ.

DELFINA.

Llegendia històrica tradicional per lo JOANET.

(Continuació).

Per altra part, Seniofredo marvellat també del coratge del jove cavaller africà, hauria donat no poch ni gayre pera trobarse ab ell y provar sas foras, y aixís fou que preguntant per ahont havia passat, empenqué lo mateix camí a fi de poguer alcansarlo, mes vans foren sos esforços per rahó de la obscuritat de la nit. Llavors tingué de adeturarse, puig lo cavall no podia donar un pas mes.

Al aixecarse lo dia següent, pujá á cavall deixantlo caminar á son instint, quant arribant al peu de la montanya de Monbuy volgué apagar la sed que tenia, en un clar y cristallí riu que trobá, pujantsen rivera amunt fins á trobar la font, per reposar una estona. Mes ¡ quina sorpresa tingué! Ell que 't veu al peu de un arbre un jove guerrer ajagut, que ab la llansa en la ma y 'l cap sobre 'l capell estava adormit. Aumentá mes encara sa maravella, quant entre 'ls arbres ne vejé passar una cosa com un tronch que li semblá un home, vestit de suro de cap á peus y que armat ab una grossa porra, anava acostantse á poch á poch cap al adormit cavaller ab l' aire de descarregarli algun cop. Corre Seniofredo per salvarlo, mes tenintne por de no arribarhi prou á temps, li crida—«Alsat, cavaller, alsat que 't matan»—y llavors dirigintse cap al assassí, de un cop de llansa lo fa caurer y 'l desarma. S' aixeca lo jove cavaller, mes ¡ quina fore la sorpresa de Seniofredo al veurer que haventse agafat ab lo casco lo filadet de seda que subjectava sos cabells, deixá jugar per l' aire una hermosa medeixa d' or que real sant

aném vers lo camp depressa
que 'l sol ja apunta
pel mitj de núvols de grana
d' or y de purpra.

Volant los aucells pels ayres
ab gran tendrura
ne deixan anar ses notes
de dolsa música.
Ja 's posan en una rama
que prest s' ajupa
y mansa y gentil se vincla
quant l' aura bufa.
Ja 's posan al tronch d' un arbre
d' hermosa fruyta
hont fan lo seu niu ab pallas
qu' ansiosos buscan.
Ja tornan lleujers al ayre
plens de ventura
y ab tots los de las bandades
prompte s' ajuntan.
Aném vers lo camp, ninetes,
que 'l sol ja apunta
pel mitj de núvols de grana
d' or y de purpra.

Joyoses las flors ne mostran
demunt ses fulles
les llágrimes que n' escampa
la fosca bruna.
Olors mes suaus exhalan
y 'l vent perfuman
que passa y quiet las besa
y dols murmura
y 'ls du la fresca que d' elles
la mort allunya.
Hermoses papallones
ses ales mullan
ab les gotes de rosada
que les flors duhen,
y beuben la mel que d' elles

mes la bellesa de sa cara, ne fiu traició á sos intents y á son sexo. ? y quina fou la de tots dos al reconéixerse per los que ab tan afany s' havian buscat?

Marvellats, donchs, de un succés tan estrany, quedaren una estona sens poguerse parlar ni l' un ni l' altre, mes al breu temps se varen saludar tots dos y 's dongueren instintivament las mans en senyal de amistansa.

IV.

Mal parat havia quedat del cop l' home vestit de suro al qual dirigintse Seniofredo li digué:

—Molt baixa y viles l' acció del home, sia qui sia, que té la cobardia de ferir á traició á un cavaller y mes á un cavaller que no puga defensarse. ¿Qui ets tu?

Y respongué l' home aquell, ab veu planyolenta y llastimosa:

—Jo soch lo senyor de Monbuy, que haventme los moros tret de mon castell, visch en una cova de eixos boscos y aprofito ma venjansa contra 'ls enemichs que perduts passen per aquí.

Al qual li contestá Seniofredo:

—Molt mal fet feu vos Senyor de Monbuy: no es aixís com devem los cristians fer la guerra als sarrahins; veniu ab mi y feu guerra no de cobardia y traició, sino noble y oberta als enemichs de la Santa Creu.

Y ajudantlo á aixecarse, lo fiu pujar al seu cavall, mentres que ell y l' altre cavaller resolgueren sortir del bosch y conduhirs per ell dirigirse al camp dels cristians.

Mentres que 'l Senyor de Monbuy passava al devant, pogueren ells dos parlar sense por, aixís es que Seniofredo fou lo primer que trencá lo silenci dient á son protegit, á qui desd' are ennomenarém lo «cavaller hermós».

goteja pura.

Aném vers lo camp, ninetes,
que 'l sol ja apunta
pel mitj de núvols de grana
d' or y de purpra.

En terra ja les vellanes
n' están madures
tancades dins de sa closca
llustrosa y dura.
Anemhi donchs á plegarles,
y avans que muira
l' aubada que odors y cántichs
escampa hont vulla:
dessota 'ls vellaners tendres
hem d' ésser juntes.
Tot are 'ns convida, nines...
l' aura que bufa,
los vols d' aucellets qu' entonan
meloses músiques
y totes les flors que belles
l' ayre perfuman.
Aném vers, lo camp, ninetes,
que 'l sol ja apunta
y tinta 'ls núvols de grana
d' or y de purpra.

MARTINET.

Trova.

Divina regna de mon cor aymada,
Angel del Cel baixat per mon consol:
Avuy, sobre m' espatlla recolsada,
Reb los sospirs que t' dóna enamorada
La boca que suspira ab lo teu cor.

Acosta prop mon llabi ta boqueta,
No temias, no, que perdia son color:
Pus si es ton llabi pur una roseta,
Derrera d' ell ne tinch jo una fonteta

—Molt desitjaria, senyor ó senyora, puig es ben cert que 'm trobo mitj confós al tenirvos que ennomenar, tenir la ditxa de sapiguer, qui es lo que ab tan afany he buscat desde 'l primer moment que l' he conegut, y ab qui confesso ab franquesa haguera avans d' ara volgut tenir lo gust de trobarme en lo combat.

—Veritat es, respongué lo cavaller hermós, que 'l vostre favor m' obliga á comptarvos las mias aventuras; mes vos prech que respectant per are ma posició, vos tingau per content en sapiguer lo que vulga comptarvos y n' tingau també prou ab la promesa de que si rebeu mos oferiments, seré jo sempre vostre company y amich.

A aqueixas paraulas respongué Seniofredo.

—Jo no puch volguer sino lo que vos vulgau, y á fe de cavaller jo vos prometo que respectaré vostra sort y 'm tindré per massa ben honrat ab la vostra amistansa.

Y enrahonant, enrahonant, fou prest tan gran lo afecte que un á lo altre s' encomanaren, que volentne dar una prova lo cavaller hermós á Seniofredo, resolgué comptarli tot lo que savia de la seba vida y aixís fou que despres de algunas promesas li parlá aixís.

—Verament Seniofredo, jo soch una donzella afillada de un dels mes poderosos reys africans: mon fat cruel no m' ha volgut descobrir mon origen, ni lo lloch tan sols de ma naixensa; mes com se m' ha donat desde petita una educació cavalleresca, he tingut lloch de pendrer afició á las armas, la qual m' ha mogut á abandonar los goigs de mon país y 'l fausto de mon palau, per buscarme las incomoditats dels camps de batalla y lo no gens llauger armament del soldat.

(Continuará.)

Que raixa los sospirs naixent del cor.

Ditxós lo nin que reb tas alenadas
Comfosos tos ullets ab sos miralls,
Ditxos aquell que, junt ab tas miradas
Reb las festetas ¡ay! que tens guardadas
Per fer content son cor enamorat.

Divina regna de mon cor aymada,
Angel del Cel baixat per mon consol:
Avuy sobre m' espallia recolsada,
Reb los sospirs que t' dóna enamorada
La boca que suspira ab lo teu cor.

C. DE M.

BRAMS.

A un avaro que havia dit mil vegadas que no 's volia casar per no haver de mantenir la dona, li preguntava un amic:

—Y bé senyó Tofol, si may havia de casarse li agradaria ferho ab una noya rossa ó ab una de morena?

—Morena, morena: perque si es veritat que las morenas tenen sal, ja no n' hauriam de comprá y sempre fora un estalbi.

Los teatros del passeig de Gracia fan lo seu negoci de lo que me 'n alegro molt.

Lo diumenje passat per exemple, tots, enterament tots, tarde y nit, van tindre un plé complert. Y lo que succehi lo diumenje succeheix molts dias; y succehint aixó molts dias los empresaris fan lo seu negoci, qu' es guanyar algun quartet; y 'l públich fa també 'l seu negoci, pús qu' es diverteix, cosa bastant dificileta en aquels temps que corren.

—Home, vosté... vosté per aquí? Si m' havian dit que s' havia mort!

—No senyor, no: lo qu' es vá morir vá ser mon germá, pero aixó si, jo vaig arribar més mal que 'll.

Devant de las llistas de la rifa del empedrats.

—Batua 'l mon dolent, quina desgracia!

—Y aixó?

—Hi errat de un billet per treure la primera.

—De un punt deu volgué dir.

—No senyor, no, de un billet vull dir. Miri si 'm comta de pendre aquet billet, prenh lo que ha tret la primera, hauria trets cents duros. ¡Quina desgracia!

Ja no sabem que fernes dels quartos, aixis es que no deuen estranyar tractem de introduhir milloras en eix semmanari.

—¿Encara mes cosas?

—Si Senyors, tenim una porció de grabats y geroglífichs que valen un India y una portada nova que diu *compram*, ja la veuran si tenen paciència d' esperar-se vuit ó quinze dias.

Tenim entre nosaltres desde la semana passada al conegut y festiu escriptor D. Eusebi Blasco, que aquí com en Madrit, gosa de tantas simpatias quantas son las personas aficionadas als escrits festius.

Pot estar segur lo senyor Blasco que aqueixa es la veritat, per més que altre cosa diguin los *sabis de la colla*.

Lo diumenje passat, en los Campos, al fer Mr. Verreke alló de tocar lo timbal aguantantse tan sòls per lo clatell en lo trapessio, una senyoreta del nostre costat deya tota conmoguda.

—¡Deu meu, aquell home caurá!... Jo no ho puch veure aixó!.. tota m' esgarriro!

—Jo 't toch! per aixó s' esgarriro? li contestá un pagés. No tingui pòr, noya, no tingui pòr, que aquell senyor prou que deu portar un clau de ganxo al clatell per no caure!

—

¡JA VA!

Nina, nena, noya, xicota ó mòssa,
no 't queixarás per noms,
¿vols dar-me lo teu còr y 't daré 'n cambi
tresors d' amor?—¡Ay, no!

Digam que si y deixaré la gloria
que 'm pot donar lo món,
per seguirte, esclau de tòs capritxos,
com un gossel.—¡No, no!!

Ah! ja se lo que vols nina encisera,
¡m' ho haguessis dit de còp!

¿Vols que fassi á més lo sacrifici
de ser tòn espós?—No!!!

Mira noya que acabo la paciència,
tentme donchs compassió,
y digam que vols; acabém d' una vegada.

—¡Fill meu jo vull... pinyó!!!!

RICARDET.

CÓSSAS.

Ahí vaig sentir las dotze prop de la Catedral. Men vaig á casa 'l perruquer, m' afaitan ab tots los ets y uts, surto, y al pasar per devant del Liceo miro 'l rellotje: las dotze 'n punt.

Una de dos, vaig dir jo; ó 'l temps no passa, ó 'ls encarregats dels rellotjes de Barcelona *passan de gollondro*.

L' altre dia meditant sobre lo que voldria dir lo geroglífich del primer número de «El Tren» ja comensaba á fastidiarme, quant la criada de casa que ho repará 'm tregué del dubte:

—Aixó vol dir, deya la xicota, que 's bastant ins. truida, «Una minyona de servey molt espallifada porta dins d' una safata....»

—Calla, li vás replicar, ¿que no veus la corona?

—Té rahó: llavors deu volgué dir que «Espanya té molts homes célebres.»

¡Pobre Espanya! ja sabia que 'ls metalls preciosos eran una de las principals causas de ta ruina; pero may haguera cregut que fins al *zínch* li toqués *desfigurar ta figura*.

—Deu lo quart.

—Ola senyó Tano! ¿Qué se li ofereix?

—Venía perquè com sé que vosté fa *diaris*, fora fácil que es *confrontés* ab los *escribents* d' aquet— ensenyantme «El Tren»,— y desitjaria que pús ho volen *alabar tot*, m' alabessin la noya, la Cristina, vosté ja la coneix...

—Si, si, endavant.

—Rés més: que me l' alabin fins al cel á veure si *anant pels diaris* li podré trobar algun *partit*....

—Fá bè, perque de *sensé* no n' hi trobaria pás cap.

—Los pòt dir que si la noya s' *acomoda* 'ls faré un regalet y....

—Vol callá senyó Tano!.....

Ara estaré bè la Rambla! per aixó, gracias á Deu, que ja era hora! Quin enrajolat més bonich! sembla 'l del terrat de casa!

Lo que 'm sap greu es que per ara no més enrajolan lo plá de la Boqueria.

Jo no sé qui es l' autor d' aquesta descabellada idea, pero desde aquet moment y en proba de gra-

itud, proposo que 'ls barcelonins li regalin una ar-roba de cuas de pansas y aixis polsé aquet senyor tindria presents als enrajolats de la Riba y recordaria també que la Rambla serveix per los dias de parada. Propono també que se 'l *proposi* pera cavaller de la gran Creu... *Cuberta*.

Y després que s' aconselli, al dit senyor, que no *pensi* tant ab *enrajolats* y *pensi* més ab *altras cosas*.

XARADA.

Ma primera es adjectiu,
ma segona numeral,
lo meu tot es bó ab perdiu,
ab carn y ab arrós, y 's diu...
si jo t' ho deya gran mal!

ENDEVINALLA.

Soch femella y reservada,
(tu dirás que no pot ser)
tot m' ho confian los homes
fins sos mes grossos secrets.
Si algun cop *xerro* una mica
per aixó ningú m' enten,
y per tot allà hont me fico
no s' hi fica ningú més.
Si no endevinas qui soch
ja te 'n pots aná 'l burdell,
que prou tens lo cap mes dú
qu' alló de que fan morters.

GEROGLÍFICH.

E perill
LA D. AK E PO PO perill A perill
E perill
ALA Y KU.

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

De tots los mobles que 'l luxo
ha introduit en ma casa,
lo que tinch jo ab mes carinyo
es sens cap dubte, la *taula*.

UN EXCLAUSTRAT.

Per traurer l' endevinalla
vá bastar molt poca cosa,
puig me la vaig veure als dits
aixis que prengui la *ploma*.

GEROGLÍFICH DEL NUMERO ANTERIOR.

Quants més serem mes riurem.

E. R.—ANTON VENTURA.

Barcelona.—Imp. de M. Gonzalez, Puerta Nueva, núm. 30.—1867.